

ensartede naturområder, så ville være en mulig vej at gå.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg synes, at det, hr. Per Clausen nævner, er et af de aspekter, som vi efterfølgende kan tage en diskussion om i udvalget. Jeg synes, det er et interessant spørgsmål, og det er klart, at hovedprincippet i, hvem der skal afgøre, om det er en skade, der er omfattet af denne her lovgivning, og hvad det er for en skadetype, præcis er det allervæsentligste spørgsmål, og det synes jeg vi skal prøve at få boret ud, som det hedder på moderne dansk.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Johs. Poulsen.

Johs. Poulsen (RV):

Som flere ordførere allerede har været inde på, er der her tale om, at vi med L 175 og 176 har at gøre med et endog meget kompliceret, endog meget indviklet og uoverskueligt samlet lovkompleks, som måske endda også er unødigt uforståeligt.

Den sidste del vil jeg vende en lille smule tilbage til, men der er alligevel mulighed for, synes vi, allerede nu at bedømme, om vi er på rette spor eller ej, og der må man vel først og fremmest forholde sig til, om det overordnede princip, som lovforslagene bygger på, er et rigtigt princip, nemlig spørgsmålet om at indføre et ubetinget forurenansvar, et objektivt ansvar, som jo i virkeligheden bygger på en noget anden tilgang end den, vi har været vant til i en nord-europæisk retstradition, hvor det normalt har været sådan, at en skyld skulle bevises. Man kan sige, at udgangspunktet her er, at man er skyldig, medmindre man kan bevise, at man ikke er skyldig.

KL 16.15

Det er en anden tilgang, men det er vores vurdering i Det Radikale Venstre, at det på det område, vi har med at gøre, hele miljøområdet og miljøskader, kan være ganske fornuftigt at bygge fremtidig lovgivning på et sådant princip. Vi har jo også et afsæt for det med EU-direktiver, og derfor ligger der selvfølgelig også i kortene, at vi under alle omstændigheder er tvunget til noget af det. Men jeg vil gerne udtrykke, at vi også finder, at selv om princippet om at lave et sådant ubetinget forurenansvar er meget vidt-

gående i forhold til det, vi kender, så synes vi, at det er et rigtigt princip, fordi det alt andet lige vil betyde, at man under alle omstændigheder i de situationer, hvor man ville kunne pådrage sig et ansvar under en eller anden form, formentlig også vil være meget opmærksom på, at situationen er sådan.

Derfor kan vi håbe, at det i sig selv vil betyde en yderligere ansvarliggørelse med hensyn til potentielle forurenere adfærd over for miljø og natur. Så det helt grundlæggende princip synes vi er fornuftigt at bygge på, vi synes, det er positivt, og vi kan tilslutte os det.

Men netop når man så tager det som afsæt, kan man, som også hr. Torben Hansen var inde på, jo godt diskutere, om det så er sådan, at de snitflader eller de områder, hvor man har fundet det hensigtsmæssigt at definere undtagelser, så også er de rigtige områder, og om de skal omfattes i det omfang, som der er lagt op til i forslagene, som de ligger nu.

Lidt forenklet kan man jo sige, at nogle af de steder, hvor man opererer med undtagelser fra det objektive ansvar eller det ubetingede forurenansvar, er områder som landbrug eller dele af landbrugets aktivitet, og det er dele af det offentlige aktivitet. Vi afviser ikke, at der i en række situationer kan være gode begrundelser for at beskæftige sig med, at man her har nogle undtagelser, og at man kan operere med udviklingsskader og meget andet, men vi synes, der er brug for at få yderligere belyst, om der er en logisk sammenhæng til, at man så på en række andre felter fastholder eller indfører det objektive ansvar, altså om der er en indre logik i det de steder, hvor man lægger op til at undtage i forhold til de steder, som vil være med. Og det mener vi også at vi har brug for i højere grad at få belyst i det efterfølgende arbejde.

Som jeg allerede har sagt, er spildevandsslam et eksempel på et område, hvor det er svært umiddelbart at se, hvorfor det behandles, som det gør. Man kan i hvert fald sammenligne med nogle andre områder, hvor det set med vores øjne principielt kunne siges at være den samme aktivitet, der udøves.

Vi har jo f.eks. fået et høringssvar fra det, der hedder Dansk Planteværn – vi ved godt, hvad det betyder – og deri har de jo påpeget, at de synes, det er urimeligt, at visse af deres produkter skal omfattes af et objektivt forurenansvar, hvis det i øvrigt bruges i overensstemmelse med alle mulige regler. De argumenterer så med, at selv om det gør det, så er formuleringerne så-